

hed — det er alligevel en nødvendig Betingelse for, at Afdelinger med en saa svag og løs Ordning som den, man har givet dem, skulle kunne opfylde, hvad der fordres af dem — men for at ikke disse Afdelinger skulle komme i den allersjæleligste Forsatning, er det en nødvendig Betingelse, at de ere nogenlunde forberedte paa den Rolle, de skulle spille. Hvad der her er foreslaaet, er, at ti Procent af Forstærkningsmandskabet skal øves første Gang, saaledes at man om 3 à 4 Aar kunde komme saa vidt at have 5 Forstærkningsbatailloner, hver paa 800 Mand, nogenlunde øvede, hvis Mandskab kjendte deres Befalingsmænd, og hvis Befalingsmænd kjendte deres Mandskab. Jeg troer, at, naar man ikke vil udsætte sig for, at Forstærkningsmandskabet baade vil være ude af Stand til at yde god Tjeneste, og at det bliver offret paa den usvarligste Maade, saa maa man være betænkt paa nu at samle og øve disse Afdelinger, og at tilveiebringe en vis Fasthed hos dem. Der er blevet sagt, at Forstærkningsafdelingerne ikke vare tilstrækkeligt forsynede med Befalingsmænd, at man manglede en Capitain hift og en Lieutenant her. Dette er Tilfældet med alle Afdelingerne og vil altid være det; men til den Styrke, der her er foreslaaet indkaldt til Dvæle, haves der rigeligt Befalingsmænd. Her er foreslaaet Batailloner med halv Krigsstyrke, og dertil haves der rigeligt Befalingspersonale, og er dette Befalingspersonale ikke, som det bør være, saa er det nødvendigt, at der gives Krigsbestyrelsen Seilighed til at afhjælpe Manglerne. Dersom jeg havde nogenstomhelst Tvivl om, at Forstærkningen vil blive brugt i Tilfælde af Krig, vilde jeg maaffee ikke have den Styrke i mit Argument, som jeg troer nu at have; men Erfaring har vist, at naar der er 20,000 vaabenøvede og vaabendyggtige Mænd at indkalde, hvorledes det da vil gaae, naar man kalder dem ind. Det gaaer da saaledes, at man hverken har henfigtsmæssig Beflædning eller Vaaben at give dem; og de kunne ikke indordnes i Afdelinger, der ere øvede, hvor Mandskabet og Befalingsmændene kjende hinanden og have gjensidig Tillid til hinanden. Man fige derfor ikke, at det er af

Gensyn til Mandskabets Larm, at man ikke øver det; thi at tage det rette Gensyn til Mandskabets Larm er at sørge for, at det ikke bliver udsat for saa frygtelige Vilkaar; uden Sammenhold og Fasthed at blive ført imod Fjenden. Dersom jeg her havde foreslaaet at indkalde alt Forstærkningsmandskabet og at øve det i længere Tid, saa kunde jeg have givet det ærede Fleertal af Udvalget Ret i, at min Fordring gik forvidt; men naar der kun foreslaaes indkaldt 10 Procent, og man stadigt har holdt sig til det, som Hærloven har forudsat, saa forekommer det mig, at Forslaget er saa moderat, som det kan være. At Forslaget ikke er fremkommet tidligere, ligger deri, at man har troet at burde have nogen Visshed for, hvilke Elementer Forstærkningen omfatter. I saa Henseende har Krigsbestyrelsen faaet en værdifuld Dplysning ved de i de sidste to Aar foretagne Mønstringer; det er, efterat Resultatet deraf foreligger, at jeg er skredet til at forelægge dette Forslag overeensstemmende med Hærloven. Jeg maa derfor bestemt modsætte mig Fleertallets Forslag under Nr. 3. — Hvad Forslaget under Nr. 4 angaaer, hvor der nægtes Midler til at indkalde den 7de Aargang til 5 Reservebatailloner, da har jeg, naar jeg modsætter mig dette Forslag, i ethvert Fald alle foregaaende Finantsudvalg og selve Thinget fuldstændigt med mig. Der er, siden Hærloven gennemførtes, af Rigsdagen hvert Aar blevet bevilget Midler til at indkalde det Mandskab, der behøves for at bringe Linie- og Reserveafdelingerne op til Krigsstyrken. Det har været gjentagende erkjendt for rigtigt, og man har derfor her i Rigsdagen aldeles intet Gensyn taget til, hvor mange Aargange der medgik dertil. Man har erkjendt, at Hovedpunktet var dette, at Dvælskerne fandt Sted med fuld Krigsstyrke. Jeg maa gjøre opmærksom paa, at Grundlaget for Hærlovens Bestemmelser med Gensyn til Aargangene er Afdelingernes Krigsstyrke; man har ikke bestemt Krigsstyrken efter Aargangene, men derimod har man bestemt Aargangene efter Krigsstyrken; det er Udgangspunktet, og det blev navnlig ifjor erkjendt af Finantsudvalget, at „et Hovedpunkt er, at